

ΜΟΡΟΥΝΑΤΣ, ΤΟ ΔΗΘΕΝ ΣΛΑΒΙΚΟΝ ΟΝΟΜΑ ΤΗΣ ΚΑΒΑΛΑΣ

Ι. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

«Πάνω σὲ σλαβικὸ Εὐαγγέλιο, ἀπὸ πολύτιμη μεμβράνη καὶ στολισμένο μὲ πολύχρωμες καὶ χρυσοποίκιλτες μικρογραφίες, τῆς μονῆς Χελανταρίου, τοῦ ἔτους 1347, βρίσκεται ἀφιέρωση (ἐνθύμιση) στὸ Στέφανο Ντουσάν, πού ἐκτὸς ἀπ' τὰ ὄρια τῆς σερβικῆς τοῦ ἐπικρατείας ἔχει καὶ διάφορα ἄλλα μέρη. Ἐκεῖ ἀναφέρονται καὶ τὰ ἐξῆς: *Grskoi zemliù daze do Morountsa gradà, rekse Christopòlia* = τῆ ρωμαϊκῆ γῆ μέχρι τῆς πόλεως τοῦ Μόρουνατς, ἤγουν τῆς Χριστουπόλεως. Δημοσιεύτηκε στὸ σέρβικο περιοδικὸ *Glasnik*, τόμ. 56 (1884), σ. 100, ἀπὸ τὸν *Dučić* καὶ ἀργότερα ἀπὸ τὸν *Stojanović*, *Stari Srpski Zapisi i Natpisi* (=Παλαιὰ Σερβικὰ Σημειώματα καὶ Ἐπιγραφαί), τόμ. I, 1902, ἀριθ. 89. Οἱ Βούλγαροι, διὰ λόγους γνωστούς, κάθε φορὰ πού γίνεται λόγος γιὰ τὴ Καβάλα (Χριστούπολη), παραπέμποντας στὸν κώδικα αὐτόν, λένε χωρὶς δισταγμὸ ὅτι «τὸ σλαβικὸ ὄνομα τῆς Καβάλας ἦταν Μόρουνατς». Βλ. *Jord. Ivanoff*, *La Région de Cavalla*, Bern (:) 1918, p. 18: «*la Cavalla bulgare(!) d' alors s'appellait Morounatz*»(!). Ὁ ἴδιος ἀναδημοσιεύοντας στὰ *Bogomilsni Knigi i Legendi* (=Βογομίλων Βιβλία καὶ Παραδόσεις), *Sophia* 1925 (ἔκδ. Ἀκαδημίας τῆς Σόφιας), σ. 273-287, τὴ φαντασία - ὄραμα τοῦ Προφήτη Ἡσαΐα (=μοναχὸς τῶν μέσων τοῦ 11ου αἰ.) ἀπὸ χειρόγραφο μοναδικὸ τῆς μονῆς τῆς Μεταμορφώσεως (περὶ τὴν Μόσχα), ὅπου στὸ κείμενο, § X, διαβάζεται: *ite sbezga Motika i Morounes i Ser* (=καὶ αὐτὸς - κάποιος Νικηφόρος - ἔκτισε τὸν Μότικα - ὁ ἐκδότης σὲ ὑποσημείωση λέει Διδυμότειχο - καὶ τὸ Μόρουνατς καὶ τὰς Σέρρας), λέει σὲ ὑποσημείωση τὰ ἴδια: «τὸ Μόρουνατς εἶναι τὸ σλαβικὸ ὄνομα τῆς Καβάλας» καὶ παραπέμπει στὸν κώδικα τοῦ Δουσάν, ἐνθ' ἄνωτ.»¹

¹ Παραθέτομεν τὸ ἀνωτέρω ἀπόσπασμα ἐξ ἀνεκδότου μελέτης τοῦ φίλου καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κ. Γ. Μπακαλάκη, Χριστούπολις, κατ' εὐγενῆ παραχώρησιν, γενομένην πρὸ ἐτῶν. Μετὰ τὸ ἀνωτέρω παρατεθὲν ἀπόσπασμα ἐν τῇ μελέτῃ ταύτῃ ἐπιφέρεται: «Ἐλπίζω κάποτε νὰ ἀποδείξω ὅτι ποτὲ ἡ Νεάπολη - Χριστούπολη - Καβάλα δὲν εἶχε καὶ ἄλλο ὄνομα καὶ μάλιστα σλαβικὸ, πού θὰ ἔπρεπε, κατὰ τὴν σλαβικὴν ἐπιθυμίαν, νὰ παρεντίθεται ἀνάμεσα στὸ Χριστούπολη καὶ Καβάλα, καὶ πὼς ἄλλο τοπωνύμιον κρύβεται, κάτω ἀπ' τὴν υἱοθετημένη αὐτῇ ὀνομασίαν». Ἡ μικρὰ αὐτῆ ἐργα-

Τὴν πίστιν ταύτην περὶ σλαβικοῦ ποτε ὀνόματος τῆς Καβάλας συμμερίζεται καὶ ὁ K. J i r e c ' e k, λέγων: «*Der westlichste Punkt war das feste Christopolis, bei den Serben K r s t o p o l oder M o r u n a c ' genannt, nach den klaren Zeugnissen der Zeitgenossen byzantinisch, ebenso nach einem serbischen Zeugnis: C'ar Stephan beherrschte* «Grskoi zemliu daze do (=μέχρι, also bis vor) Morountsa grada, rekse Christopolia» (Glasnik, Bd. 56, S. 100)». ¹

Ἐν τῷ ἀνωτέρῳ ὁμως σημειώματι κυρίως δὲν εἶναι σαφές, ἂν τὸ Μόρουνατς καὶ ἡ Χριστούπολις εἶναι ἡ αὐτὴ πόλις ἢ πρόκειται περὶ δύο διαφορῶν τοπωνυμίων. Δὲν εἶναι δηλαδὴ σαφές, ἂν τὸ rekse (=ἦτοι) ἀναφέρεται ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Christopolia, ὅποτε παρατίθεται οὕτως εἰς τὸ σλαβικὸν (θεωρούμενον) ὄνομα τῆς πόλεως καὶ τὸ ἑλληνικὸν αὐτῆς ὄνομα Χριστούπολις, ἢ ἐννοεῖται μετὰ τὸ rekse πάλιν τὸ προηγούμενον daze do (=μέχρι), ὅποτε ἐπεξηγεῖται οὕτω περισσότερο ἢ ἔκτασις τῆς περιοχῆς τοῦ Δουσάν. Μὲ ἄλλους λόγους τὸ Σημείωμα δύναται νὰ σημαίνῃ δύο τινά: 1) Ἡ περιοχὴ τοῦ Δουσάν ἐξετείνεται μέχρι τῆς πόλεως τοῦ Μόρουνατς, ἦτις πόλις ὀνομάζεται ἄλλως Χριστούπολις, καὶ 2) Ἡ περιοχὴ τοῦ Δουσάν ἐξετείνεται μέχρι τῆς πόλεως τοῦ Μόρουνατς, ἦτοι μέχρι τῶν προθύρων τῆς Χριστουπόλεως, ἦτις λίαν πλησίον οὖσα δὲν συμπεριλαμβάνετο ἐν τούτοις ἐντὸς τῆς περιοχῆς ταύτης. Εἰς τὴν δευτέραν ταύτην περίπτωσιν Χριστούπολις καὶ Μόρουνατς εἶναι δύο χωριστὰ τοπωνύμια.

Ἡ Χριστούπολις ὁμως ἦτο, ὡς παρατηρεῖ ἀνωτέρω καὶ ὁ J i r e c ' e k, κατὰ τὰς μαρτυρίας τῶν πηγῶν εἰς βυζαντινὰς χεῖρας καὶ συνεπῶς ἔξω τῆς περιοχῆς τοῦ Δουσάν. ² Ἐπομένως, καὶ ἂν ἀκόμη τὸ Σημείωμα σημαίνει τὸ πρῶτον, ἂν δηλαδὴ τὸ ὄνομα Μόρουνατς ἀποδίδεται ὑπὸ τῆς σλαβικῆς ἐνθυμίσεως εἰς τὴν Χριστούπολιν ὡς ἄλλο σλαβικὸν δῆθεν ὄνομα ταύτης, τότε καὶ πάλιν ἡ Χριστούπολις ἢ τὸ Μόρουνατς ἦτο εἰς ἑλληνικὰς χεῖρας καὶ τὸ σημεῖωμα ἐννοεῖ ὅτι ἡ περιοχὴ ἔφθανε μέχρις αὐτοῦ καὶ ἄνευ αὐτοῦ. Πόθεν ὁμως τότε προήρχετο τὸ σλαβικὸν δῆθεν ὄνομα τῆς οὐδέποτε κατὰ τοὺς βυζαντινοὺς χρόνους σλαβικῆς Χριστουπόλεως; Ἡ σλαβικὴ ὁμως ἀφιέρωσις προφανῶς δὲν λέγει τοιοῦτόν τι, ἀλλὰ λέγει τὸ δεύτερον,

σία, ἢ ὅποια ἐπιχειρεῖ τὴν ἀνωτέρω ἀπόδειξιν, παρέμεινεν ἐπὶ πολὺ ἀδημοσίευτος. Ἀποκτῆ ὁμως σήμερον κάποιαν ἐπικαιρότητα, ὅταν εἰς τὰ Σκόπια ἐτοιμάζονται χάρται σερβικῆς ἱστορίας καὶ μεταξὺ αὐτῶν καὶ χάρτης βεβαίως τοῦ κράτους τοῦ Δουσάν.

¹ Ἐν Archiv für Slavische Philologie, 17 (1895), 266/7. (Βιβλιοκρισία μελέτης τοῦ S t o j a n N o v a k o v i c ' ἐν Glas XXXVI der königl. serb. Akademie). Σημειοῖ τούτο καὶ ὁ P. L e m e r l e, Philippes et la Macédoine orientale. Paris, 1945, 199, σημ. 3.

² Νικ. Γρηγοράς, XV, 1. Bonn., II, σ. 746. Πρβ. L e m e r l e, ἐνθ' ἀνωτ. σ. 199: Les Grecs ne conservaient que Christoupolis.

ὅτι δηλαδή ὁ Δουσάν κατεῖχεν ἑλληνικὰς χώρας ἐκτεινομένης μέχρι τῆς πόλεως τοῦ Μόρουνας, τοῦτέστιν μέχρι (σχεδὸν) τῆς Χριστουπόλεως (καὶ ἄνευ ταύτης). Συνεπῶς τὸ Μόρουνας εἶναι τοπωνύμιον, εὐρισκόμενον εἰς τὰ πρόθυρα τῆς Χριστουπόλεως, ἄρκετὰ δὲ πλησίον ταύτης, οὕτως ὥστε ἡ περιοχή τοῦ Δουσάν φθάνουσα μέχρι τοῦ Μόρουνας δύναται νὰ λεχθῆ ὅτι ἔφθανε μέχρι τῆς Χριστουπόλεως, μέχρι τῶν ἀμέσων δηλαδή προθύρων αὐτῆς. Ποῖον ὅμως τοπωνύμιον ὑποκρύπτεται ὑπὸ τὸ δῆθεν σλαβικὸν τοῦτο τοπωνύμιον Μόρουνας; Τὴν εὔρεσιν τοῦ τοπωνυμίου τούτου καὶ τὴν ἔρευναν τῶν πρὸς αὐτὸ συναφῶν προβλημάτων ἔχει ὡς ἀντικείμενον ἡ μικρὰ μελέτη αὕτη.

2. Η ΕΠΙΣΚΟΠΗ MORENOS

Εἰς γνωστὴν ἐπιστολὴν τοῦ πάπα Ἰννοκεντίου τοῦ Γ', ἀπευθυνομένην πρὸς τὸν λατίνον ἀρχιεπίσκοπον τῶν Φιλίππων Γουλιέλμον, τοῦ ἔτους 1212, ἐπικυροῦται ἡ δικαιοδοσία τοῦ ἀρχιεπισκόπου τούτου ἐπὶ τῶν ἐπισκοπῶν τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιοχῆς τῶν Φιλίππων. Αἱ ἐπισκοπαὶ αὗται εἶναι αἱ ἑξῆς: *Eleutheropolim - Casiropolim - Polistrius - Vilikios - Morenos*.¹

Ἡ ἐπισκοπὴ αὕτη *Morenos* τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιφέρειας τῶν Φιλίππων εἶναι γνωστὴ μόνον ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης τοῦ Ἰννοκεντίου. Ἐὰν καταστῆ δυνατόν νὰ ἐξακριβωθῆ ὅτι αὕτη ἔκειτο εἰς τὰ πρόθυρα τῆς Χριστουπόλεως, θὰ καθίστατο λίαν πιθανὸν ὅτι αὕτη ὑποκρύπτεται εἰς τὸ τοπωνύμιον Μόρουνας. Περαιτέρω ὅμως ἐξέτασις τῆς ἱστορίας τῆς ἐπισκοπῆς ταύτης περιπλέκει νῦν τὰ πράγματα.

Εἰς τοὺς παλαιότερους δηλαδή τοῦ Ἰννοκεντίου καταλόγους ἐπισκοπῶν τῆς μητροπόλεως Φιλίππων, εἰς τὴν *Notitia 2* τοῦ *Gelzer* (τῆς ἐποχῆς Λέοντος ΣΤ' τοῦ Σοφοῦ),² εἰς τὰ *Nova tactica* (ἐκατὸν περίπου ἔτη βραδύ-

¹ Τὸ ὅλον χωρίον ἔχει ὡς ἑξῆς: «...casale quod dicitur Candaca cum omnibus pertinentiis suis, abbatias, piscaturas, terras et vineas quas habet apud Chrysopolim, casale quod dicitur Stravo, casale quod dicitur Pravicaresta, casale quod dicitur (...) domus quae dicitur Platon, casale quod dicitur Caresta, cum omnibus pertinentibus suis, ecclesias quas habet in castro Christopoli. Episcopatus quoque inferius adnotandos Ecclesiae tuae metropolitico jure subjectos tibi tuisque successoribus nihilominus confirmamus, videlicet Eleutheropolim, Casiropolim, Polistrius, Vilicis, Morenos.». *Inn. III. Reg. Lib. XV, Epist. LVI. Migne, P.L. 216, 584/5.* Διὰ τὰ τοπωνύμια *Platon* καὶ *Caresta*, τὰ ὁποῖα δὲν δύναται νὰ ταυτίσῃ ὁ *Lemerle* (*Phil.* 259), θὰ ἠδυνάμεθα νὰ προτείνωμεν *Πλάτανος*: *Act. Lavra, 35, 18, 77-36, 35* (*Archives de l'Athos L'Actes de Lavra. Edd. G. Rouillard - P. Coillompr. Tom. I. (897-1178). Paris, 1937*), καὶ *Κάριανη*, ἐπίσης *Act. Lavra, 35, 95, 98*, ἀμφότερα τοπωνύμια τῆς περιοχῆς ἐκείνης.

² *H. Gelzer, Ungedruckte und ungenügend veröffentlichte Texte der Noti-*

τερον)¹, και εις την Notitia του B e n e s' e v i c',² αντι της επισκοπης Morenos του 'Ιννοκεντίου ευρίσκεται παντοτε η επισκοπη Σμολένων. 'Ο L e m e r l e, μελετών τας επισκοπας της μητροπόλεως Φιλίππων κατά τους ανωτέρω καταλόγους και παρακολουθών την ιστορίαν εκάστης επισκοπης,³ ταυτίζει την επισκοπήν Σμολένων των παλαιότερων καταλόγων άνευ ετέρου προς την επισκοπήν Morenos του 'Ιννοκεντίου, θεωρών προφανώς την τελευταίαν ταύτην ως άπλην γλωσσικήν παραφθοράν του ονόματος της πρώτης.⁴ Πιστεύει όμως ότι τόσοσιν η επισκοπή Σμολένων, όσοσιν και η επισκοπή Βελικείας (Vilikios), δέν ανταποκρίνονται εις ομόνυμους πόλεις η χωρία, αλλά είναι ονόματα σλαβικών φύλων της περιοχής. 'Επειδή δέ επισκοπή Βελικείας ευρίσκεται εις πολλούς καταλόγους (G e l z e r 2, P a r t h e y 3 u. 10), ύπαγομένη και εις την μητρόπολιν Φιλιππουπόλεως, συμπεραίνει ότι αι επισκοπαι αύται ευρίσκοντο παρά τα σύνορα δύο εκκλησιαστικών περιοχών κατά τὸ δυτικὸν μέρος της ὀροσειρας της Ροδόπης και ἤλλασσον κατά καιρούς μητρόπολιν,⁵ τοῦτο δέ παρά την μεγάλην ἀπόστασιν της μητροπόλεως Φιλίππων ἀπὸ της μητροπόλεως Φιλιππουπόλεως.

Τὸ ὄνομα ὅμως τοῦτο Morenos της επισκοπης της μητροπόλεως Φιλίππων διετηρήθη μέχρι νεωτέρων χρόνων ὡς ὄνομα χωρίου κειμένου ἔξωθι της Καβάλας και σημειοῦται εις τοὺς πρὸ τοῦ 1922 'Επιτελικούς Χάρτας της 'Ελλάδος. Οὔτως εις τὸ Φύλλον Καβάλα 1:200.000 (ἔκδ. 1922, μοίραι 42" 41") τοῦ 'Επιτελικοῦ Χάρτου της 'Ελλάδος σημειοῦται ὀλίγον ΝΑ της Παλαιᾶς Καβάλας ('Εσκι Καβάλλα) και ΒΑ της σημερινῆς Καβάλας χωρίον Μορέν. (Βλ. κατωτέρω σχεδ. της περιοχής ἐκ τοῦ Φύλλου τοῦ χάρτου τούτου).

Τὸ χωρίον τοῦτο μετὰ την ἀνταλλαγὴν των πληθυσμῶν τοῦ 1923)⁴ ἐγκαταλείφθη και κατεστράφη και τούτου ἔνεκα δέν ευρίσκεται εις τοὺς μετέπειτα χάρτας. Σημειοῦται ὅμως πάλιν εις τὸν ἐπὶ τῆ βάσει παλαιότερων χαρτῶν συνταγέντα Γεωγραφικὸν και 'Υψομετρικὸν Χάρτην της 'Ελλάδος,

tiae episcopatum. (Abh. d. kaiserl. bayer. Akad. d. Wiss. I. Cl. XXI Bd. III. Abt.). München, 1900, 558, Nr. 595-601: ὁ Πολυστόλου—ὁ Βελικείας—ὁ Χριστουπόλεως—ὁ Σμολαίνων—ὁ Καισαροπόλεως—ὁ 'Αλεκτροπόλεως.

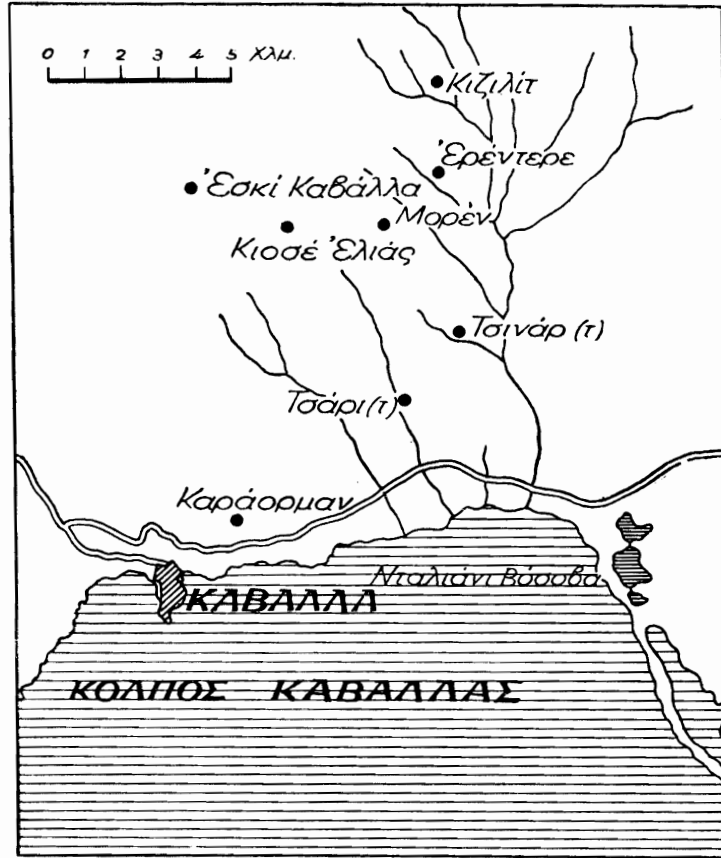
¹ Georgii Cyprii, descriptio orbis romani. Ed. H. Gelzer. Lipsiae, 1890 (Teubn.), 80, Nr. 1701-1708: ὁ Περιθεορίου—ὁ Πολυστόλου—ὁ Βελικείας—ὁ Χριστουπόλεως—ὁ Σμολένων—ὁ Καισαροπόλεως—ὁ 'Αλεκτροπόλεως.

² B. Benes'evic', ἐν Studi Bizantini 2 (1927), 151: ὁ Πολυστόλου—ὁ Βελικείας—ὁ Σμολαίνων—ὁ Καισαροπόλεως—ὁ 'Αλεκτροπόλεως. (Ἐκ τοῦ Lemerle, Phil., 258).

³ Lemerle, Phil., 257-268.

⁴ 'Ενθ' ἄνωτ., 259.

⁵ 'Ενθ' ἄνωτ., 260.

Σχεδιάγραμμα τῆς περιοχῆς Καβάλας

ἔκδ. Κ. Γρηγόρου - Κ. Παπαντέλλου, 1:500.000, Ἀθήναι 1929, εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν.

Σήμερον, ὡς πληροφοροῦμεθα ἐξ ἐντοπίων ἐγκύρων πηγῶν,¹ ὑπάρχουν παλαιὰ ἐρείπια ἔξωθι καὶ πολὺ πλησίον τοῦ μετὰ τὸ 1928 ἐπίσης ἐγκαταλειφθέντος χωρίου Ὅ ρ ε ν - Ν τ ε ρ ἔ² (=χειμαρρος ἐρειπίων). Τὸ

¹ Ὁ σεβασμιώτατος μητροπολίτης Φιλίππων - Νεαπόλεως καὶ Θάσου κ. Χρυσόστομος Χατζησταύρου εἶχε τὴν εὐγενῆ καλωσύνην νὰ ἀπαντήσῃ εἰς ζητηθεῖσας πληροφορίας περὶ τοῦ χωρίου τοῦ Μορέν τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ ἀποστείλας εἰδικὸς ἀνθρώπου ἐπὶ τόπου. Εὐχαριστοῦμεν τὴν Σεβασμιότητα αὐτοῦ καὶ ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης.

² Ὁ συνοικισμὸς οὗτος ὀνομάζεται σήμερον Ὅρεινὸν καὶ εἶχεν ἄκομή τὸ 1928 τριάκοντα ἐπτὰ κατοίκους. Ἀνήκεν εἰς τὴν κοινότητα Χαλκεροῦ (πρῶην Κιοσέ - Ἐλιάς) τῆς ἐπαρχίας καὶ νομοῦ Καβάλας καὶ σημειοῦται εἰς τοὺς παλαιοτέρους χάρτες ὀλίγον βορειότερον τοῦ Μορέν ὡς Ἐρέν - Ντερέ. Βλ. Γρηγ. Στεφάνου, Πλήρες γεω-

χωρίον τοῦτο Ὁ ρ ἐ ν - Ν τ ε ρ ἐ σημειοῦται εἰς τοὺς ἀνωτέρω ἀναφερθέντας χάρτας, τοὺς παλαιότερους τοῦ 1924, ὡς Ἐ ρ ἐ ν - Ν τ ε ρ ἐ εἰς μικρὰν ἀπόστασιν καὶ ὀλίγον βορειότερον τοῦ Μορέν. Πρόκειται λοιπὸν περὶ δύο διαφόρων χωρίων Μ ο ρ ἐ ν καὶ Ὁ ρ ἐ ν - Ν τ ε ρ ἐ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἐνός, Μ ο ρ ἐ ν, δὲν προέκυψεν ἐκ παραφθορᾶς τοῦ τουρκικοῦ ὀνόματος τοῦ ἄλλου, Ὁρέν, καὶ ἀντιστρόφως.¹

Τὸ χωρίον τοῦτο Μορέν ἀναμφιβόλως διέσφζε τὸ ὄνομα τῆς ἐπισκοπῆς Μορένος τοῦ Ἰννοκεντίου. Ἀνταπεκρίνεται λοιπὸν ἡ ἐπισκοπὴ Morenos πρὸς ὠρισμένον τοπωνύμιον ἐξωθι τῆς Χριστουπόλεως κείμενον καὶ δὲν ἦτο ὄνομα σλαβικοῦ φύλου ἐγκατεστημένου κατὰ τὰ δυτικὰ ἄκρα τῆς Ροδόπης, ὡς θὰ ἔπρεπε νὰ ἦτο αὕτη, ἐὰν τὸ Morenos εἶναι γλωσσικὴ μόνον παραφθορὰ ἐν τῷ κειμένῳ τοῦ Ἰννοκεντίου τοῦ ὀνόματος τῆς ἐπισκοπῆς Σμολένων.² Δὲν εἶναι δὲ πιθανὸν ὅτι τὸ Morenos εἶναι ἀπλῆ γλωσσικὴ παραφθορὰ τοῦ ὀνόματος τῆς παλαιότερας ἐπισκοπῆς Σμολένων, ἀφοῦ τὸ Morenos διετερήθη μέχρι νεωτέρων χρόνων ὡς ζῶν τοπωνύμιον (Μορέν) καὶ οὐχὶ ὡς διάφορος μόνον γραφὴ εἰς ἔγγραφα. Πρέπει λοιπὸν νὰ δεχθῶμεν ὅτι ἡ νέα ἐπισκοπὴ Morenos ἔλαβεν ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἐπισκοπῶν τῆς μητροπόλεως Φιλίππων κάποτε τὴν θέσιν τῆς παλαιότερας ἐπισκοπῆς Σμολένων, ὅταν αὕτη εἰς ὠρισμένην ἐποχὴν διὰ τινὰ λόγον ἐξηφανίσθη.

Ἡ θέσις τοῦ προϋπάρχαντος τοπωνυμίου Morenos καὶ τῆς ἐξ αὐτοῦ ὀνομασθείσης ἐπισκοπῆς εἰς τὰ ΒΑ πρόθυρα τῆς Χριστουπόλεως, ὡς δει-

γραφικὸν λεξικὸν τῆς Ἑλλάδος. Ἀθῆναι 1935, λ. Ὁρεινόν. Πρβ. Ἑλληνικὴν Ἐγκυκλοπαιδείαν Πυρσοῦ καὶ Ἐγκυκλοπαιδικὸν Λεξικὸν Ἐλευθερουδάκη ἐν λ. Βλ. καὶ τοὺς ἀνωτέρω σ. 78/9 ἀναφερθέντας χάρτας.

¹ Ὁ σεβασμιώτατος Φιλίππων ἔχει τὴν γνώμην, ὅτι τὸ μέχρι τοῦ 1928 κατοικοῦμενον ἀκόμη καὶ σήμερον ἐγκαταλελειμμένον πλέον χωρίον Ὁρέν - Ντερὲ (ἢ Ἐρέν - Ντερὲ) διασφζει ὑπὸ τουρκικὴν μορφήν τὸ ὄνομα τοῦ χωρίου Μορέν καὶ ἴσως εἶναι αὐτὸ τοῦτο τὸ Μορέν, ὡς δεικνύουν τὰ πλησιόχωρα παλαιὰ ἐρείπια παλαιότερας ἴσως θέσεως αὐτοῦ. Ἀλλὰ τὰ χωρία Ὁρέν - Ντερὲ καὶ Μορέν σημειοῦνται εἰς τοὺς πρὸ τοῦ 1924 χάρτας ὡς δύο πλησιόχωρα μὲν, ἀλλὰ διάφορα κατοικούμενα χωρία. Δὲν πρόκειται λοιπὸν περὶ τοῦ αὐτοῦ χωρίου, μετακινήθεντος ποτέ. Οὐδὲ τὸ Ὁρέν - Ντερὲ εἶναι τουρκικὴ μορφή τοῦ ὀνόματος τοῦ Μορέν, ἄλλως ἤδη ἐπὶ Τουρκοκρατίας καὶ μέχρι τοῦ 1924 θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπῆρχον δύο γειτονικά ὁμώνυμα χωρία, τὸ ἐν μὲ ἑλληνικὴν, τὸ δ' ἄλλο μὲ τουρκικὴν μορφήν τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος (Μορέν, Ὁρέν - Ντερὲ), ὅπερ ἀπίθανον. Σημειωτέον ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ ἐν λόγῳ χωρίου εἶναι εἰς τὴν τουρκικὴν Οὐρέν - Ντερὲ (= χεϊμαρρος τῶν ἐρειπίων). Βλ. Ἰ. Χ λ ω ρ ο Ὡ, Λεξικὸν Τουρκοελληνικόν. Κωνσταντινουπόλις 1899, τόμ. 1, σ. 246, στήλ. 1. Ἐδόθη λοιπὸν λόγῳ τῆς ὑπάρξεως βυζαντινῶν ἐρειπίων ἐν τῇ γειτονίᾳ. Οὐδεμίαν λοιπὸν σχέσιν ἔχουν τὸ Ὁρέν - Ντερὲ καὶ Μορέν.

² Καὶ ἡ ἐπισκοπὴ Βελικείας (Vilicíos) ἀνταπεκρίνεται πιθανάτα πρὸς τὸ τοπωνύμιον Βενίκεια (γράφε Βελίκεια) τῆς περιοχῆς ἐκείνης, τὸ ὅποιον συναντῶμεν εἰς τὰ ἔγγραφα τῶν μονῶν τοῦ Ἁθῶ. Βλ. Act. Chil. 37,17-39,57. (Actes de l' Athos V: Actes de Chilandar. Edd. L. P e t i t - B. K o r a b l e v. Βυζαντινὰ Χρονικὰ 17, 1911, Παράρτημα 1).

κνύει ταύτην τὸ χωρίον Μορέν, καθιστᾷ λίαν πιθανόν, ὅτι εἰς τὸ σλαβικὸν δῆθεν ὄνομα Morunac' ὑποκρύπτεται πράγματι τὸ ὄνομα τῆς ἔδρας τῆς ἐπισκοπῆς Morenos τῆς μητροπόλεως τῶν Φιλίππων. Τοῦτο συμφωνεῖ καὶ πρὸς τὸ ὀρθὸν νόημα τοῦ ἀναφερθέντος σλαβικοῦ σημειώματος, ὑποστηρίζεται δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ χρόνου ἐμφανίσεως τοῦ τοπωνυμίου Morunac'. Ἡ ἐπισκοπὴ Morenos ἐμφανίζεται εἰς τοὺς χρόνους τῆς Φραγκοκρατίας, λαβοῦσα ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἐπισκοπῶν τῆς μητροπόλεως τῶν Φιλίππων τὴν θέσιν τῆς παλαιότερας ἐπισκοπῆς τῶν Σμολένων, τὸ δὲ σλαβικὸν σημεῖωμα προέρχεται ἐκ χρόνων πολὺ μεταγενεστέρων τῆς Φραγκοκρατίας.

3. ΠΟΘΕΝ ΤΟ ΟΝΟΜΑ MORENOS

Ἡ λατινικὴ μορφή τοῦ ὀνόματος Moreni εἶναι προφανῆς. Μόρινοι ἢ Μορινοὶ ἢ Μορίνοι εἶναι γνωστὸν ὄνομα Γαλατικῆς φυλῆς,¹ κατοικούσης εἰς τὰ παράλια τῆς Φλάνδρας βορείως τοῦ Ἄρτοῦ καὶ εἰς τὸ δυτικὸν μέρος τοῦ Βελγίου.² Οἱ Μορίνοι ὑπετάγησαν μετὰ ἡρωϊκὴν ἀντίστασιν εἰς τὸν Καίσαρα, ἀποτελέσαντες τὴν provincia Belgica II.³ Ἐναφέρονται ὑπὸ τοῦ Στράβωνος,⁴ τὸν δὲ 4ον αἰῶνα μ.Χ. ἡ χώρα τῶν Morini περιελάμβανε δύο πολιτείας, τὴν civitas Morinorum καὶ τὴν civitas Bononensium.⁵

Καθ' ὄλον τὸν εὐρωπαϊκὸν μεσαίωνα ὑπῆρχεν ἡ Morinia, τὸ δὲ ἐπίθετον Morin εἶναι λίαν σύνηθες καὶ σήμερον ἀκόμη εἰς τὴν Γαλλίαν. Κατὰ τὰς Σταυροφορίας συναντῶμεν στόλαρχον Morinus de Platea Longa.⁶ Ἐκ δὲ τοῦ Χρονικοῦ τοῦ Μορέως εἶναι γνωστὸν ὅτι εἰς τὴν Ἀρκαδίαν ὑπῆρ-

¹ Stephan., Thesaurus col. 1198: Μόρινοι vel Μορινοί, nisi potius scrib. Μορίνοι, οἱ, Morini, gens Galliae Lugdunensis.

² Larousse du XIXe siècle, v. Morins, en lat. Morini (du celtique mors, la mer). Tribus celtique habitant les contrées boisées et marécageuses de la Morinie du Moyen Âge (nord de l'Artois et Flandre).

³ J. Caesaris, Commentarii belli gallici. Ed. A. Klotz, vol. I. Teubn. Lib. II, 4 (p. 45, 2: Morinos XXV milia). Lib. III, 9, 28 (p. 70, 23: Morinos-p.83, 7: Morini supererant, qui in armis essent). Lib. IV, 21, 22, 37, 38 (p. 97, 25: in Morinos proficiscitur-p. 98, 20: Morinorum... legati venerunt-p. 107, 16: Morini quos...pacatos relinquerat-p. 108, 4: in Morinos...misit). Lib. V, 24 (p. 125, 16: in Morinos ducendam...dedit). Lib. VII, 75, 76 (p. 231, 10: Morinis-p. 232, 6: jura legesque reddiderat atque ipsi Morinos attribuerat).

⁴ Strabo, D, 5. Ed. A. Meineke. Lipsiae 1921. Teubn. I., p. 265, 20: «τοῖς Μενάπιοις δ' εἰσὶ συνεχεῖς ἐπὶ τῇ θαλάττῃ Μορίνοι καὶ Βελλοῶκοι καὶ Ἀμβιανοὶ καὶ Σουεσσίωνες καὶ Κάλετοι μέχρι τῆς ἐκβολῆς τοῦ Σηκουάνα ποταμοῦ...».

⁵ La Grande Encyclopaédie, v. Morini.

⁶ René Grousset, Histoire des Croisades et du royaume de Jérusalem. Paris 1936, tom. III, p. 23.

χε τὸ φέουδον τῆς Morena, ἀνήκον εἰς τὴν Μαργαρίταν τῆς Μόραινας (Marguerit de Morena), σύζυγον τοῦ Γοδεφρίδου Ντεβριγιέρ (Geoffroy de Bruyères).¹

Φαίνεται λοιπὸν ὅτι σταυροφόροι τῆς Δῆς Σταυροφορίας Morini ἢ Moreni ἐκ τῆς ἐπαρχίας Μορινίας τῆς Φλάνδρας, ἀκολουθοῦντες τὸν Βαλδουῖνον τῆς Φλάνδρας, ἐγκατεστάθησαν μετὰ τὴν διανομὴν τοῦ βυζαντινοῦ κράτους τὸ 1204 καὶ ἔξωθι τῆς Χριστουπόλεως, συσταθείσης ἐπισκοπῆς, ἣτις ὠνομάσθη ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ αὐτῶν ὀνόματος (ad) Morenos. Εἰς τὴν οὐχὶ ἀπίθανον ὑπόθεσιν ταύτην ὀδηγοῦν ἡμᾶς τὰ πράγματα, ἡ τύχη ὅμως δὲν ἠθέλησε νὰ διασωθῇ ρητὴ περὶ τοῦ ἐπαρχιακοῦ μικροῦ τοπωνυμίου μαρτυρία.

4. ΤΟ ΘΕΜΑ ΣΜΟΛΕΝΩΝ ΚΑΙ Η ΕΠΙΣΚΟΠΗ ΣΜΟΛΕΝΩΝ

Εἶδομεν ἀνωτέρω ὅτι ἡ ἐπισκοπὴ Morenos τοῦ Ἰννοκεντίου οὐδεμίαν γλωσσικὴν σχέσιν δύναται νὰ ἔχη πρὸς τὴν ἐπισκοπὴν Σμολένων τῶν παλαιότερων τοῦ 1204 καταλόγων ἐπισκοπῶν, τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν μητρόπολιν τῶν Φιλίππων. Μία σύντομος ἀνασκόπησις τοῦ ζητήματος τῆς τοποθετήσεως τοῦ θέματος Σμολένων, πρὸς τὸ ὅποιον ἡ ἐπισκοπὴ Σμολένων ἔχει ἄμεσον σχέσιν, θὰ καταδείξῃ ὅτι ἡ εἰς τὰ ἀνατολικά πρόθυρα τῆς Χριστουπόλεως εὐρισκομένη ἐπισκοπὴ Morenos καὶ τοπικὴν σχέσιν δὲν δύναται νὰ ἔχη πρὸς τὴν ἐπισκοπὴν καὶ τὸ θέμα τῶν Σμολένων, ἅτινα εὐρίσκοντο πολὺ μακρὰν ταύτης.

Θέμα Σμολένων, ὡς εἶναι γνωστὸν, ἀναφέρεται ἀπὸ τοῦ 1079 ἐν τῷ πρακτικῷ Ἰωάννου Βέστη τοῦ Καταφλορῶν² διὰ τὴν μονὴν τῆς Λαύρας.³ Τοῦτο, ὡς παρατηρεῖ ὁ Κυριακίδης,⁴ ὑπῆρχεν εἰς χρόνους ἀρκετὰ

¹ *Χρονικὸν τοῦ Μορέως*. Ἔκδ. John Smitt. London 1904, στ. 8452 κέ. Πρβ. Index σ. 626: Margaret of Morena. Index σ. 637: Μόραινα 8454, belonged to Margaret, wife of Geoffroy de Bruyères... The Chronicle expressly mentions in l. 8455 that Moraena is situated in Skortà (=εἰς Γόρτυνα), the mountainous part of ancient Arcadia.

² Ὁρθώτερον «κατὰ Φλώρον». Βλ. Κ. Ἀμάττου, Γλωσσικά. BZ 28 (1928), σ. 14 κέ.

³ Act. Lavra 32,1: «Ἰωάννης Βέστης βασιλικὸς νοτάριος τῶν οἰκειακῶν στρατευμάτων καὶ ἀναγραφεὺς Σμολένων σὺν τῇ νέᾳ διοικήσει Θεσσαλονίκης καὶ Σερρῶν ὁ Καταφλορῶν... ἔρραν ποιούμενος τῶν ἐπεχόντων πρὸς ἡμῶν πρακτορικῶν πράξεων, λέγω δὲ Ἰωάννου ἀσκητῆ τοῦ Ἀσβεστά καὶ γεγονότος κριτοῦ καὶ ἀναγραφεῶς Βολεροῦ Στρομόνος καὶ Θεσσαλονίκης πρὸς δὲ καὶ Ἀνδρονίκου...καὶ Λέοντος...ἀναγραφάμεθα κ.τ.λ...». Τοῦ ἔτους 1079.

⁴ Στ. Π. Κυριακίδου, Βυζαντιναὶ Μελέται I-V. Θεσσαλονίκη 1933-1939. Ἐπιστημονικὴ Ἐπετηρὶς τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Τόμ. 3. Θεσσαλονίκη 1939, σ. 56 ἀριθ. 10.

παλαιότερους τοῦ 1079, ὡς δεικνύει ἡ μνεΐα παλαιότερων πράξεων ὑπαλλήλων τοῦ θέματος ἐν τῷ ἀνωτέρω πρακτικῷ τοῦ Καταφλορῶν.

Τὸ 1083 ὁ Πακουριανός, ὅστις ἐπὶ τι διάστημα ἔσχε τὴν οἰκονομικὴν καὶ ἄλλην διοίκησιν τοῦ θέματος τούτου,¹ ἀναφέρει τίτλους χρυσοβούλλων καὶ ἄλλων ἐγγράφων σχετικῶν πρὸς τὸ θέμα Σμολένων.²

Τὸ 1198 εἰς τὸ χρυσοβούλλον τοῦ Ἀλεξίου τοῦ Γ' διὰ τοὺς Βενετοὺς καὶ τὸ 1204 εἰς τὸ ἐγγραφον τῆς διανομῆς τοῦ βυζαντινοῦ κράτους μεταξὺ σταυροφόρων τῆς Δῆς Σταυροφορίας θέμα Σμολένων δὲν μνημονεύεται.³

Ὁ Νικήτας Χωνιάτης, ἀφηγούμενος τὰ τῆς ἀποστασίας τοῦ βουλγάρου Ἰβάρκο περὶ τὸ 1200, μνημονεύει τοῦ θέματος Σμολένων.⁴

Τέλος, ὡς εἶδομεν, εἰς ὄλους τοὺς καταλόγους ἐπισκοπῶν τῆς μητροπόλεως Φιλίππων κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Μακεδόνων καὶ Κομνηνῶν αὐτοκρατόρων, ἀπὸ τοῦ 9ου μέχρι τοῦ 13ου αἰῶνος, μνημονεύεται ἐπισκοπὴ Σμολένων.⁵ Ἡ δὲ ἐν Φιλίπποις εὑρεθεῖσα ἑλληνιστὶ γεγραμμένη πρωτοβουλγαρικὴ ἐπιγραφή τοῦ βουλγάρου ἄρχοντος Περσιάνου τοῦ 9ου αἰῶνος⁶

¹ L e m e r l e, Phil. s. 164.

² Τυπικὸν Πακουριανοῦ, σ. 54 κέ. (Κυριακ., Βυζ. Μελ. σ. 61): «Χρυσοβούλλον περὶ τῆς ἀθωώσεως τοῦ θέματος τῶν Σμολένων... Αἱ ἀποδείξεις περὶ τοῦ εἰσομισθέντος λογαρίου περὶ τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ θέματος Σμολένων».

³ G. L. Fr. Tafel-G. M. Thomas, Urkunden zur älteren Handels- und Staatsgeschichte der Republik Venedig. I. Teil (814-1205). Wien 1856, σ. 263 καὶ σ. 486. Ἄντ' αὐτοῦ ἀναφέρεται εἰς μὲν τὸ πρῶτον: *Provincia Molyscii et Mogrenon*, εἰς δὲ τὸ δεύτερον: *Provincia Moliscu et Moglenon*. Αὐτόθι, σ. 486 σημ. 2, ἀπεκρούσθη ἐξ ἀρχῆς ἢ συσχετίσις τῶν Σμολένων πρὸς τὰ Μόγλενα. Τοῦτο ἐδέχθη καὶ ὁ G. S c h l u m b e r g e r, Sigillographie de l' Empire Byzantin. Paris 1884, σ. 108. Ἐν τῶν ὑστέρων καὶ ὁ Κυριακίδης, Βυζ. Μελ. σ. 56 σημ. 2 καὶ σ. 216.

⁴ Νικήτ. Χωνιάτ., Bonn. σ. 680: «...καὶ πρὸς τὸ ὄρος τὸ Πάργαιον καὶ ἐπ' Ἀβδῆρα παρατείνουσιν. Ἀμέλει καὶ τὸ θέμα τῶν Σμολένων ὑπεποιήσατο». Καὶ ὁ Κῶδιξ Β τοῦ Χωνιάτου: «...ἀλλὰ καὶ τὸ θέμα τῶν Σμολαίων προσέπεσε καὶ ὑπετάγη αὐτῷ, καὶ τὰ περὶ τὸν Πάνακα ποταμὸν πλησιάζοντα χωρία...». Βλ. καὶ σ. 708: τὰ τῆς ἀποστασίας τοῦ Σπυριδωνάκη, ὅστις: «...τὴν ἀρχὴν τῶν Σμολένων χειρίζειν λαχὼν κ.τ.λ...». Ἐφραίμ, Bonn. σ. 6602: «κλίμα Σμολένων».

⁵ Τὰ σχετικὰ χωρία συνέλεξε καὶ συζητεῖ ὁ L e m e r l e, Phil. σ. 257-268. Αὐτόθι ἐκδόσεις καὶ ἄλλη βιβλιογραφία. Βλ. ἐνταῦθα σ. 78 καὶ τὰς αὐτόθι ὑποσημ.

⁶ Ἐξεδόθη καλῶς τὸ πρῶτον ὑπὸ F. D v o r n i k, Deux inscriptions gréco-bulgares de Philippos. BCH 52 (1928), 125 κέ. Τελειωτικὴ ἐκδοσις εἰς τὸ Corpus V. B e c h e v l i e v, Die Protobulgarischen Inschriften. Godisnik na Sofijskija Universitet, I stor.-filol. Fakultet, XXXI, I. Sofia 1934 σ. 28-29, 43 (N. 19, 20), 116-121. Πίν. XIV, XV (βουλγαριστὶ). Νέα ἐκδ. Ἀκαδ. Βερολίνου, 1963, σ. 165, Nr. 14. Τὸ ἱστορικὸν τῆς εὑρέσεως τῶν δύο τεμαχίων τῆς ἐπιγραφῆς, τὰς κατὰ καιροῦς δημοσιεύσεις τούτων, σχετικὴν βιβλιογραφίαν, τὸ κείμενον τῆς ἐπιγραφῆς καὶ σχετικὸς παραλληλισμοὺς τοῦ H. G r e g o i r e εὐρίσκει τις παρὰ L e m e r l e, Phil. σ. 134-139, ὅστις μετὰ τοῦ D v o r n i k χρονολογεῖ τὴν ἐπιγραφὴν: 837 (ἐν σ. 137).

οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ἀφήνει περὶ τῆς ὑπάρξεως σλαβικῆς φυλῆς Σμολέωνων εἰς τὴν ὑπηρεσίαν οὐσης τῶν Βυζαντινῶν.¹

Τὸ μέγα ζήτημα εἶναι, ποῦ πρέπει νὰ τοποθετηθῶν οἱ Σμολεάνοι οὗτοι καὶ τὸ θέμα Σμολέωνων. Ὁ Dvorņik τοποθετεῖ αὐτοὺς ΒΑ τῆς Θεσσαλονίκης καὶ οὐχὶ μακρὰν τῶν Φιλίππων,² ἀποκρούων τὴν γνώμην τοῦ Detschev, ὅτι οὗτοι εὐρίσκοντο περὶ τὸν κάτω ροῦν τοῦ Νέστου ποταμοῦ.³ Τὴν γνώμην τοῦ Detschev φαίνεται δεχόμενος ὁ ἡμέτερος Ζακυθηνός.⁴ Ὁ Lemerle τοποθετεῖ αὐτοὺς εἰς τὴν ὄρεινὴν περιοχὴν βορείως τῆς πεδιάδος τῶν Φιλίππων καὶ μεταξὺ τοῦ ἄνω ροῦ τοῦ Ἀγγίτου πρὸς δυσμὰς καὶ τοῦ μέσου ροῦ τοῦ Νέστου πρὸς ἀνατολάς.⁵ Τέλος ὁ Κυριακίδης, ὅστις ἄλλοτε ἐτοποθέτει τοὺς Σμολεάνους ἀλλαχοῦ,⁶ τοποθετεῖ σήμερον τούτους ὀριστικῶς «εἰς τὰ ὄρεινά τῆς Ροδόπης καὶ δὴ βορείως καὶ ἐλαφρῶς πρὸς ἀνα-

¹ Κυριακ., Βυζ. Μελ. σ. 215-216.

² Dvorņik, ἐνθ' ἄνωτ. σ. 139. Ὁ αὐτὸς Dvorņik προηγουμένως (Les Slaves, Byzance et Rome. Paris 1926, σ. 13) ἐτοποθέτει αὐτοὺς βορείως τῆς Θεσσαλονίκης ἐπὶ τοῦ Νέστου, φθάνοντας μέχρι τοῦ Ἄρδα, παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ ὁποίου εἶρε σφζόμενον τοπωνύμιον Smiljan, ἐνθυμίζον τοὺς Σμολεάνους (σ. 237, σημ. 2). Ὁ J. B. Bury, A history of the Eastern Roman Empire from the fall of Irene to the accession of Basil I (A. D. 802-867). London 1912, σ. 372, σημ. 3, ὅστις ἐγνώριζε τὸ πρῶτον μόνον τμήμα τῆς ἐν λόγῳ ἐπιγραφῆς ἐκ τοῦ πρώτου ἀντιγράφου τοῦ Père Braconnier (περὶ αὐτοῦ βλ. F. Coillart, Philippos ville de Macédoine, depuis ses origines jusqu' à la fin de l'époque romaine. École Française d' Athènes. Travaux et Mémoires. Fasc. I. Paris 1937, σ. 11 κέ. καὶ σημ. 4) τοποθετεῖ ἀνευ συζητήσεως τοὺς Σμολεάνους περὶ τὸν μέσον ροῦν τοῦ Νέστου.

³ D. Detschev, Où habitaient les Smoljanes? Ἐν Sbornik πρὸς τιμὴν τοῦ Zlatarski. Sofia 1925, σ. 45-55. Γνωστὸν ἡμῖν ἐκ τῆς συντόμου ἀναγγελίας τοῦ Κ. Μιχαήλ, Βυζάντιον 5 (1929), σ. 532. Βλ. καὶ Ἐπετ. Ἐτ. Βυζ. Σπουδῶν 14 (1948), σ. 42 κέ.

⁴ Διον. Α. Ζακυθηνός, Περί τῆς διοικητικῆς διαιρέσεως καὶ τῆς ἐπαρχικῆς διοικήσεως ἐν τῷ Βυζαντινῷ κράτει. Ἐπετ. Ἐτ. Βυζ. Σπουδῶν ΙΖ' (1941), σ. 236.

⁵ Lemerle, Phil. σ. 163. Βλ. αὐτόθι, σ. 116 σημ. 2, σ. 136, σ. 164.

⁶ Βυζ. Μελ. σ. 58: «..ἢ ἐπὶ τοῦ Παγγαίου, πρᾶγμα ἀντικείμενον πρὸς τὴν ἑκτασιν τοῦ θέματος τοῦ Στρυμόνος, ἢ κάλλιον βορείως τοῦ Πάνακος εἰς τὴν ὄρεινὴν περιοχὴν, τὴν βορείως τῆς Δράμας καὶ περὶ τὸ Ζίρνοβον καὶ τὸ Νευροκόπιον, ἢ τέλος βορειοανατολικῶς τῶν Φιλίππων, εἰς τὴν ἀνατολικῶς τῆς Δράμας καὶ τοῦ Δοξάτου ὄρεινὴν περιοχὴν τοῦ Νέστου. Ὅλα ὅμως αὐτὰ ἀντιφάσκουν πρὸς τὴν ιδιότητα τοῦ θέματος καὶ δὴ ἔχοντος πόλεις πολλὰς ἐρμυνοτάτας...». Ἡ παλαιὰ γνώμη τοῦ Κ. Ἀμάντου, ἢ τοποθετοῦσα τοὺς Σμολεάνους ἐπὶ τῆς Ροδόπης (Μακεδονικά, σ. 64 σημ. 5), εἶχε γενικὸν χαρακτῆρα, ἀποδεικνύεται ὅμως, ἔστω καὶ ὡς τοιαύτη, σήμερον ὀρθή. Ἐπὶ τῆς γνώμης ταύτης τοῦ Ἀμάντου (1920) ἐπανέρχεται ὁ Μ. Vasmier, Die Slaven in Griechenland. Abh. d. Preuss. Akad. d. Wiss. Phil.-hist. Klasse Nr. 12 (1941). Berlin 1941, σ. 177, τοποθετῶν καὶ αὐτὸς τοὺς Σμολεάνους ἐπὶ τῆς Ροδόπης καὶ παραπέμπων περὶ αὐτῶν εἰς τὸν τόμ. Η, σ. 428 τοῦ ἀπροσίτου εἰς ἡμᾶς ἔργου τοῦ L. u b o r N i e d e r l e, Slovanski starozitností, oddíl I-Svazek IV. Puvod a pocalky Slovanu Východnich. Prag 1925.

τολάς τῆς Ξάνθης, βορειοδυτικῶς δὲ τοῦ Νέστου». Ἐπιφέρει δὲ ὁ Κυριακίδης: Ὁ Dvornik εἶχε σημειώσει ἤδη τοπωνύμιόν τι Smiljan περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Ἄρδα (βλ. ἐνταῦθα, σ. 84 σημ. 2). Διεπίστωσα βραδύτερον ὅτι καὶ εἰς τὸ φύλλον Ξάνθης τοῦ ἑλληνικοῦ ἐπιτελικοῦ χάρτου 1:100.000 τοῦ 1927 σημειώνεται ὄχι ἀπλῶς τοπωνύμιον, ἀλλὰ χωρίον Ἴσμιλάν, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα οἱ Βούλγαροι μετέφερον βραδύτερον εἰς τὸ βορειότερον κείμενον Πασμακλί, τὸ ὁποῖον καὶ ἀπετέλεσεν ἐπὶ τουρκοκρατίας τὸ κέντρον τῆς ὄρεινῆς αὐτῆς περιφερείας, ἣτις κατφεῖτο ὑπὸ σλαβοφώνων Μουσουλιμάνων, τῶν ὀνομαζομένων Πομάκων».¹

Ἡ ὑπὸ τοῦ Κυριακίδη ὡς ἀνωτέρω τοποθέτησις τῶν Σμολεάνων εἰς τὰ δυτικά τῆς ὄροσειρᾶς τῆς Ροδόπης λύει αὐτομάτως τὴν δυσκολίαν τῆς συνυπάρξεως δύο θεμάτων ἐν τῷ αὐτῷ χώρῳ, τὴν ὁποίαν δὲν ἠδύναντο νὰ ἀποφύγουν παλαιότεραι τοποθετήσεις,² θέτουσα νῦν τοὺς Σμολεάνους ἔξω τῶν ὀρίων τῶν θεμάτων Στρυμόνος καὶ Βολεροῦ καὶ ἐντὸς τοῦ πολυμεροῦς θέματος Φιλιππουπόλεως (= Ἄχριδῶς - Μόρας καὶ Βερόης), εἰς τὸ νότιον δὲ μέρος τῆς περιοχῆς τῆς Ἄχριδῶς.

Τὸ γεγονός, ὅτι οἱ Σμολεάνοι εὐρέθησαν εἰς τὸν δρόμον τοῦ καυχάνου Ἰσβούλου κατὰ τὴν εἰσβολὴν τῶν Βουλγάρων τοῦ 837, συμφώνως πρὸς τὴν ἀναφερθεῖσαν ἐπιγραφὴν τῶν Φιλίππων, καὶ τὸ γεγονός, ὅτι ἡ ἐπισκοπὴ Σμολένων ὑπήγετο εἰς τὴν μητρόπολιν Φιλίππων εἶχον πείσει τὸν Lemerle ὅτι οἱ Σμολεάνοι εὐρίσκοντο πλησίον τῶν Φιλίππων καὶ ἐπομένως τὸ θέμα Σμολένων πρέπει νὰ τοποθετηθῇ ἐντὸς τῶν ὀρίων τοῦ θέματος Στρυμόνος.³

¹ Ἐν βιβλιοκρισίᾳ τοῦ ἔργου τοῦ L e m e r l e, *Philipres* κ.τ.λ. Μακεδονικὰ τόμ. Β'. Δημοσιεύματα τῆς Ἑταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν. Θεσσαλονίκη 1952, σ. 702.

² Ἡ τοποθέτησις τοῦ θέματος Σμολένων ἐντὸς τῶν ὀρίων τοῦ θέματος Στρυμόνος εἶναι ἀναγκασμένη νὰ δεχθῇ συνύπαρξιν τῶν δύο θεμάτων ἐν τῷ αὐτῷ χώρῳ, διότι τὰ δύο ταῦτα θέματα ἀναφέρονται ἐν ταῖς πηγαῖς συγχρόνως. Οὕτω θέμα Στρυμόνος ἀναφέρεται ἀπὸ τοῦ 1042 ἐν τῷ τριμερεῖ Βολεροῦ - Στρυμόνος καὶ Θεσσαλονίκης καὶ εἶναι πολὺ παλαιότερον τῶν χρόνων τούτων (βλ. Κ υ ρ ι α κ., Βυζ. Μελ. σ. 52 ἀριθ. 2. Ἰδρῦθη κατὰ μὲν τὸν Κ υ ρ ι α κίδην, αὐτόθι σ. 138, μεταξύ τῶν ἐτῶν 789 καὶ 809, κατὰ δὲ τὸν L e m e r l e, *Phil* σ. 127, μεταξύ τῶν ἐτῶν 809 καὶ 899). Θέμα Σμολένων ἀναφέρεται ἀπὸ τοῦ 1079 καὶ εἶναι, ὡς ἐλέχθη ἀνωτέρω, παλαιότερον τῶν χρόνων τούτων. Ἀργότερον, τὸ μὲν 1083 ἀναφέρεται θέμα Σμολένων, τὸ δὲ 1089 θέμα Στρυμόνος, ἐν τῷ τριμερεῖ πάλιν Βολεροῦ - Στρυμόνος καὶ Θεσσαλονίκης (βλ. Κ υ ρ ι α κ., Βυζ. Μελ. σ. 59 ἀριθ. 11: Τυπ. Πακ., καὶ σ. 67 ἀριθ. 12: *Act. Zog.* 35, 96). Ἀπὸ τοῦ 1042 λοιπὸν μέχρι τοῦ 1089 ἀναφέρονται παραλλήλως τὰ δύο θέματα καὶ ἕαν τὸ θέμα Σμολένων τοποθετηθῇ ἐντὸς τῶν ὀρίων τοῦ θέματος Στρυμόνος, πρέπει νὰ δεχθῶμεν συνύπαρξιν τῶν δύο θεμάτων ἐν τῷ αὐτῷ χώρῳ, ὅπερ ἀδύνατον.

³ L e m e r l e, *Phil*. σ. 162. Τὴν ἀνωτέρω δυσκολίαν τῆς συνυπάρξεως τῶν δύο θεμάτων ἐν τῷ αὐτῷ χώρῳ προσπαθεῖ νὰ διαφύγῃ, αὐτόθι, ὁ L e m e r l e δεχόμενος μεταξύ τῶν ἐτῶν 1074 καὶ 1079 ἀπόσπασιν τῆς περιοχῆς τῶν Σμολένων ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ θέματος Στρυμόνος, γενομένην ἐν τῷ πλαισίῳ γενικωτέρων διοικητικῶν μετα-

Οί Σμολεάνοι ὅμως ἦσαν σλαβική φυλή εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν Βυζαντινῶν καὶ κατ' αὐτῶν ἐπέρχεται ὁ καυχάνος Ἰσβούλος τοῦ βουλγάρου ἄρχοντος Περσιάνου τὸ 837 ἐν τῇ ἐπιγραφῇ τῶν Φιλίππων, νικήσας προφανῶς αὐτοὺς καὶ προχωρήσας μέχρι τῶν Φιλίππων, ἐρχόμενος δὲ ἀσφαλῶς ἀπὸ βορρᾶ. Ἡ μέχρι Φιλίππων μόνον προέλασις αὐτοῦ ἐξηγεῖται ἐκ τῆς παρουσίας ἐν Χριστουπόλει βυζαντινῶν στρατευμάτων ὑπὸ τὸν Καίσαρα Ἀλέξιον Μωσελέ,¹ ἄλλως σκοπὸς αὐτοῦ θὰ ἦτο ἡ Χριστούπολις καὶ ἡ ἐξοδος πρὸς τὴν θάλασσαν. Οἱ Βυζαντινοὶ ἐγκαθίστων τὰ φίλια ταῦτα σλαβικὰ φύλα εἰς κλεισούρας καὶ διαβάσεις πρὸς ἀπόκρουσιν ἐπιδρομῶν. Κατὰ τὴν γνωστὴν δὲ μαρτυρίαν τοῦ Πορφυρογεννήτου ἤδη ὁ Ἰουστινιανὸς ὁ Β' εἶχεν ἐγκαταστήσει τὸ 688 Σλάβους εἰς τὰ ὄρη καὶ τὰς διαβάθρας τῶν κλεισούρων τοῦ Στρυμόνος.² Σμολεάνοι δὲ ἦσαν, λίαν πιθανῶς, οἱ παλαιότεροι οὗτοι Σλάβοι, οἱ ἐγκατασταθέντες εἰς τὰς κλεισούρας τοῦ Στρυμόνος πρὸς φρούρησιν τῶν στενῶν καὶ ἀπόκρουσιν βουλγαρικῶν ἀκριβῶς ἐπιδρομῶν.³ Ἐπομένως οὐδὲν παράδοξον ὅτι οὗτοι εὐρέθησαν εἰς τὸν δρόμον τοῦ καυχάνου Ἰσβούλου, γνωστοῦ ὄντος ὅτι ἡ ὁδὸς τῆς εἰσβολῆς τῶν Βουλγάρων εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ Δυτικὴν Θράκην ἦσαν ἀνέκαθεν αἱ κοιλάδες τοῦ Στρυμόνος καὶ τοῦ Νέστου.

Οἱ Σμολεάνοι λοιπὸν κατ' ἀρχὰς δὲν ἀπετέλουν θέμα, ἀλλὰ ἀπλῆν Κλεισούραν ὑπὸ Κλεισουράρχην, καὶ ἦσαν ἐγκατεστημένοι περὶ τὸ Μελένικον καὶ τὸ Νευροκόπι, φυλάσσοντες τὰ Στενὰ τῆς Κούλας καὶ τοῦ Ροῦπελ καὶ τὴν εἴσοδον εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Στρυμόνος. Ἦττηθέντες τὸ 837 ὑπὸ τῶν εἰσβαλόντων Βουλγάρων τοῦ καυχάνου Ἰσβούλου, συνεπτύχ-

βολῶν ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ τριμεροῦς θέματος Βολεροῦ - Στρυμόνος καὶ Θεσσαλονίκης, αἱ ὁποῖαι εἶχον φορολογικοὺς σκοποὺς καὶ ἐπέφερον τὴν χαλάρωσιν τῆς ἐνότητος τοῦ τριμεροῦς θέματος. Τὴν ἀπόσπασιν ταύτην ἐδέχετο ποτε καὶ ὁ Κυριακίδης, Βυζ. Μελ. σ. 167, ἐθεώρησεν ὅμως κατόπιν τὸ ζήτημα ὡς μὴ ὑφιστάμενον, αὐτόθι, σ. 216.

¹ F. D y o r n i k, La vie de Saint Gregoire le Décapolite et les slaves macédoniens au IXe siècle. Travaux publiés par l' Institut d' Études Slaves, V. Paris 1926, § 18-19 καὶ σ. 62-63, 36-40. (Ὁ Π. Gregoire, Βυζάντιον 9 (1934), σ. 785, καὶ ὁ Κυριακίδης, Βυζ. Μελ. σ. 270, ἀποδίδουν εἰς αὐτὸν τὴν ἴδρυσιν τῆς Καισαροπόλεως). Αὐτόθι, σ. 31-2: τὸ χωρίον τοῦ Ἰγνατίου Διακόνου. Περὶ τῶν γεγονότων βλ. L e m e r l e, Phil. σ. 133.

² Πορφυρογένν., De thematibus II, Bonn. σ. 50: «Τὸ δὲ θέμα τοῦ Στρυμόνος τῇ Μακεδονίᾳ συντέτακται καὶ οὐδαμοῦ τούτου λόγος ἐστὶ περὶ θέματος, ἀλλ' εἰς κλεισούρας τάξιν λελόγησται καὶ σκῦθαι αὐτὸ ἀντὶ Μακεδόνων διανεμόνται Ἰουστινιανοῦ τοῦ Ρινοτήτου ἐν τοῖς ὄρεσι τοῦ Στρυμόνος καὶ ταῖς διαβάθραις τῶν κλεισούρων τούτους ἐγκαταστήσαντος..». Ἀνάλυσιν τοῦ χωρίου τούτου τοῦ Πορφυρογεννήτου βλ. παρὰ L e m e r l e, Phil. σ. 124-125. Περὶ τῆς ἐκστρατείας τοῦ Ἰουστινιανοῦ Β' κατὰ τῶν Σλάβων τοῦ Στρυμόνος βλ. O. T a f r a l i, Thessalonique au XIVe siècle. Paris 1913, σ. 5 καὶ σημ. 5, ἐνθα καὶ αἱ πηγαί.

³ Κυριακ., Βυζ. Μελ. σ. 216.

θησαν ἀναμφιβόλως πρὸς τὰ βυζαντινὰ στρατεύματα τοῦ Καίσαρος Μωσελέ, τὰ εὐρισκόμενα εἰς τὴν Χριστούπολιν. Εἰς τὴν περιοχὴν ταύτην τῆς Χριστουπόλεως παρέμεινον οὗτοι, ὡς φαίνεται, ἐπὶ ἄρκετὰ ἔτη. Τοῦτο, διότι ἡ ἐπισκοπὴ Σμολένων ἰδρῦθη κατὰ τὸν Dvornik ἐπὶ τῆς πατριαρχίας τοῦ Φωτίου, ὅταν οὗτος κατὰ τὸν ἐκχριστιανισμόν τῶν Βουλγάρων τὸ 864 ἀνέπτυξεν ἐξαιρετικὴν δραστηριότητα διὰ τὴν ἐπίτευξιν τούτου, ἢ μεταξὺ τῶν ἐτῶν 879 καὶ 882, ὅταν ὁ Βασίλειος ὁ Α΄ κατέβαλε μεγάλας προσπάθειάς πρὸς ἐκχριστιανισμόν ὁλοκλήρου τοῦ κράτους.¹ Διὰ τὴν ὑπάγεται δὲ ἡ ἐπισκοπὴ Σμολένων εἰς τὴν μητρόπολιν τῶν Φιλίππων, πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦλάχιστον τῆς ἰδρύσεως τῆς ἐπισκοπῆς οἱ Σμολεάνοι εὐρίσκοντο ἀκόμη εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Χριστουπόλεως καὶ τῶν Φιλίππων καὶ κατόπιν μετεκινήθησαν πέραν τοῦ Νέστου πρὸς τὴν Ροδόπην, σχηματισθέντος θέματος Σμολένων ὑπὸ τοῦ Βασιλείου τοῦ Β΄ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα,² χωρὶς ὁ ὅρος θέμα νὰ ἔχη τὴν ἔννοιαν τῆς εὐρείας ἐδαφικῆς ἐκτάσεως τῶν παλαιότερων θεμάτων.³ Οὕτως ἐξηγεῖται ἴσως διατὶ ἡ ἐπισκοπὴ Σμολένων ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάγεται εἰς τὴν μητρόπολιν Φιλίππων, ἐνῶ οἱ Σμολεάνοι καὶ τὸ θέμα Σμολένων εὐρίσκονται ἀργότερον, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς λίαν πιθανῶς τοῦ Βασιλείου τοῦ Β΄, πέραν τοῦ Νέστου ἐπὶ τῆς Ροδόπης, ἐκεῖ ὅπου εὐρίσκομεν σήμερον ἀκόμη τὸ τοπωνύμιον Ἴσμιλάν.

Ἡ ἐπισκοπὴ Σμολένων ἐξηφανίσθη μετὰ τοῦ θέματος Σμολένων λίαν πιθανῶς ὀλίγον πρὸ τοῦ 1204 καὶ διὰ τοῦτο, ὡς εἶδομεν, θέμα Σμολένων δὲν ἀναφέρεται εἰς τὸ χρυσόβουλλον τοῦ Ἀλεξίου τοῦ Γ΄ διὰ τοὺς Βενετοὺς τὸ 1198.⁴

¹ Dvornik, Les Slaves, Byzance etc. σ. 238 καὶ σ. 239.

² Κυριακ., Βυζ. Μελ. σ. 168: «Ὡς πρὸς τὴν ἀπόσπασιν τοῦ θέματος Σμολένων ἀπὸ τοῦ θέματος Στρυμόνος οὐδὲν εἶναι γνωστόν, δὲν εἶναι ὅμως ἀπίθανον νὰ εἶναι ἔργον τοῦ Βουλγαροκτόνου». Ὑπὲρ τούτου συνηγορεῖ τὸ γεγονός, ὅτι ἡ περὶ τὸ Μελένικον καὶ τὰ στενὰ τοῦ Ροῦπελ παλαιὰ περιοχὴ τῶν Σμολένων μετὰ τὴν παράδοσιν αὐτῆς εἰς τὸν Βουλγαροκτόνον καὶ τὴν ἐγκαθίδρυσιν ἐν αὐτῇ φρουρᾶς ἐμφανίζεται ἐν τῷ χρυσοβούλλῳ τοῦ Ἀλεξίου τοῦ Γ΄ τὸ 1198 ὡς νέον θέμα Ζαγορίων. Βλ. Tafel-Thomas, Urk., σ. 262. Μετὰ τὸν τερματισμόν τῶν βουλγαρικῶν πολέμων τοῦ Βουλγαροκτόνου (1118) αἱ περιοχαὶ Βολεροῦ, Στρυμόνος καὶ Θεσσαλονίκης ὑπέστησαν διοικητικὴν ἀναδιοργάνωσιν, διαρκέσασαν πολὺ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Βασιλείου. Βλ. Lemerle, Phil. σ. 157, ὅστις θέτει τὴν ἰδρυσιν τοῦ θέματος Ζαγορίων εἰς τοὺς μετὰ τοὺς βουλγαρικοὺς πολέμους τοῦ Βασιλείου τοῦ Β΄ χρόνους. Αὐτόθι, σ. 168. Πρβ. καὶ σ. 156 σημ. 6. Βλ. καὶ Κυριακ., Βυζ. Μελ. σ. 96 καὶ σ. 152 κέ.

³ Ὁ Κυριακίδης, Βυζ. Μελ. σ. 216, δέχεται μὴ κυριολεκτικὴν χρῆσιν τοῦ ὄρου θέμα ἀπὸ τοῦ 1083 εἰς τὸ Τυπικόν τοῦ Πακουριανοῦ.

⁴ Βλ. ἀνωτέρω σ. 83 καὶ σημ. 3. Εἰς τοῦτο δὲν ἐμποδίζει ἡ μνεῖα παρὰ Χωνιάτη θέματος Σμολένων, ἀφοῦ οὗτος ἀφηγεῖται γεγονότα πλησιόχρονα τοῦ 1118. Οὕτω: Ἀποστασίαν Ἰβάγκο τὸ 1119 (Νικητ. Χωνιάτ. Βονν. σ. 680), ἀποστασίαν Σπυριδωνάκη τὸ 1201 (αὐτόθι, Βονν. σ. 708). Εἰς τὸ ἔγγραφο τῆς διανομῆς εἶναι φυσικὸν νὰ μὴ ἀναφέρεται

Ἡ ἐπισκοπή λοιπὸν Morenos εἶναι νέα ἐπισκοπή, σχηματισθεῖσα μετὰ τὸ 1204 ἐπὶ Φραγκοκρατίας καὶ οὐδεμίαν οὔτε γλωσσικὴν οὔτε τοπικὴν σχέσιν ἔχει πρὸς τὴν ἐπισκοπὴν Σμολένων, τὴν ἐμφανιζομένην εἰς τοὺς παλαιότερους τοῦ 1204 καταλόγους ἐπισκοπῶν τῆς μητροπόλεως Φιλίππων.

5. ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΙΣ

Δυνάμεθα νῦν νὰ ἀνασκοπήσωμεν κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν τὰ μέχρι τοῦδε λεχθέντα, ὡς ἐξῆς:

Οἱ Σμολεάνοι Σλάβοι, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ὄντες τῶν Βυζαντινῶν, ἐφύλασσον ἀπὸ τοῦ 688 τὰ στενὰ τοῦ Στρυμόνος. Ἡττηθέντες τὸ 837 ὑπὸ τῶν εἰσβαλόντων Βουλγάρων συνεπτύχθησαν πρὸς τὰ ἐν Χριστουπόλει εὐρισκόμενα βυζαντινὰ στρατεύματα. Ἐν τῇ περιοχῇ τῆς Χριστουπόλεως καὶ τῶν Φιλίππων παρέμεινον οὔτοι ἐπὶ ἄρκετὰ ἔτη, μέχρις ὅτου, ἐκχριστιανισθέντες ἐπὶ Φωτίου ἢ ἐπὶ Βασιλείου τοῦ Α', ἐσχημάτισαν ἐπισκοπὴν Σμολένων, ὑπαχθεῖσαν εἰς τὴν πλησιεστέραν μητρόπολιν τῶν Φιλίππων. Ἐπὶ Βασιλείου τοῦ Β' κατὰ πᾶσαν πιθανότητα μετεκινήθησαν οὔτοι πρὸς τὰ δυτικὰ ἄκρα τῆς ὄροσειρᾶς τῆς Ροδόπης, πέραν τοῦ Νέστου καὶ εἰς τὰ νότια τῆς περιοχῆς τῆς Ἀχριδῶς τοῦ πολυμεροῦς θέματος Ἀχριδῶς - Μόρας - Βερόης (Φιλίππουπόλεως), σχηματισθέντος θέματος Σμολένων μικρᾶς ἐδαφικῆς ἐκτάσεως. Ἡ ἐπισκοπή ὁμως Σμολένων ἐξηκολούθησε κατὰ τὰ εἰωθότα νὰ ὑπάγεται εἰς τὴν μητρόπολιν τῶν Φιλίππων καὶ νὰ ἀναφέρεται εἰς τοὺς καταλόγους τῶν ἐπισκοπῶν αὐτῆς ἀπὸ τοῦ 9ου μέχρι τοῦ 13ου αἰῶνος. Ὀλίγον πρὸ τῆς φραγκικῆς κατακτήσεως τοῦ 1204 τὸ θέμα καὶ ἡ ἐπισκοπή Σμολένων, ἄγνωστον διατί, ἐξαφανίζονται καὶ δὲν ἀναφέρονται εἰς τὸ χρυσόβουλλον τοῦ Ἀλεξίου τοῦ Γ' τοῦ 1198. Μετὰ τὸ 1204 καὶ ἐπὶ Φραγκοκρατίας ἡ μητρόπολις Φιλίππων ἀποκτᾷ νέαν ἐπισκοπὴν Morenos, κειμένην εἰς τὰ ΒΑ πρόθυρα τῆς Χριστουπόλεως καὶ λαβοῦσαν τρόπον τινὰ εἰς τοὺς καταλόγους τῶν ἐπισκοπῶν τῆς μητροπόλεως ταύτης τὴν θέσιν μόνον τῆς παλαιότερας ἐπισκοπῆς Σμολένων, χωρὶς οὔτε βεβαίως γλωσσικὴν οὔτε πλέον τοπικὴν σχέσιν νὰ ἔχη πρὸς ταύτην.

Τὸ ὄνομα τῆς ἐπισκοπῆς ταύτης Morenos διετηρήθη μέχρι νεωτέρων χρόνων ὡς ὄνομα χωρίου Μορέν, κειμένου ἐξωθι καὶ ὀλίγον ΒΑ τῆς σημερινῆς Καβάλας. Ἡ ἐπικράτεια τοῦ Στεφάνου Δουσάν ἐφθανε κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ὀλιγοχρονίου ζωῆς τοῦ μεγάλου κράτους αὐτοῦ μέχρι τοῦ

θέμα Σμολένων, ἀφοῦ τὸ ἔγγραφον τοῦτο παραλείπει ὅλην τὴν εἰς τὸν Βονιφάτιον τὸν Μομφερρατικὸν παραχωρηθεῖσαν περιοχὴν καὶ οὐδὲν λέγει περὶ τῆς μεταξὺ Ἀξιοῦ καὶ Ἐβρου χώρας, ὡς καὶ ἄλλων τινων περιοχῶν τοῦ Βυζαντινοῦ κράτους. Βλ. Ζακυθηνόυ, Περὶ τῆς διοικητικῆς διαιρέσεως κ.τ.λ. Ἔπ. Ἐτ. Βυζ. Σπ. ΚΑ' (1951), σ. 180 καὶ σημ. 3.

κάστρου Morenos, ἔδραν τῆς ἄλλοτε ὁμωνύμου ἐπισκοπῆς, συμπεριλαμβανομένου, τουτέστιν μέχρι τῶν βορειοανατολικῶν προαστείων τῆς Χριστουπόλεως, μὴ συμπεριλαμβανομένης. Τοῦτο δὲ σημειοῦται ὑπὸ τῆς «ἐνθυμίσεως» τοῦ ἔτους 1347 εἰς τὸ σλαβικὸν Εὐαγγέλιον τῆς μονῆς Χελανδαρίου.

Τὸ ὄνομα λοιπὸν Μόρουνατς ὄχι μόνον δὲν εἶναι ἄλλο σλαβικὸν ὄνομα τῆς Καβάλας, ἀλλ' εἶναι τὸ ὄνομα ἔδρας ἐπισκοπῆς τῆς μητροπόλεως Φιλίππων κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Φραγκοκρατίας, καὶ οὐδὲ κἂν σλαβικόν, ἀλλὰ λατινικόν.

Ἡ σλαβικὴ λοιπὸν ἐπιθυμία, ὅπως παρεντίθεται μεταξὺ τῶν ὀνομάτων τῆς Καβάλας, Νεάπολις - Χριστούπολις - Καβάλα, καὶ τὸ σλαβικὸν δῆθεν ὄνομα αὐτῆς Μόρουνατς, θὰ παραμείνῃ μία μεταξὺ τῶν πολλῶν ἄλλων σλαβικῶν ἐπιθυμιῶν.